Szegedi Egyetem

Tervek Gondok

Egyetemi tömegsport

Hogyan is áll az Egyetemi tömegsport helyzete ma? Erről a „nehéz" kérdésről beszélgettünk dr. Gál Dániellel, az Állatrendszertani Intézet tudományos munkatársával és Tari János vezető testnevelő tanárral.

Dr. Gál Dániel, mint az egyetemi szakszervezet csúcsbizottságának a tagja, évek óta kitartó lelkesedéssel foglalkozik az egyetem dolgozóinak sportolási lehetőségeivel. Ennek a lelkesedésnek az eredménye, hogy pl. évente rendeznek kispályás labdarúgó mérkőzéseket, asztalitenisz bajnokságokat, melyeken általában 80—90 egyetemi dolgozó vesz részt. Problémák azonban bőségesen adódnak:

— A sok szellemi munka után nagyon jól esik a testmozgás — kezdi dr. Gál Dániel. — Éppen ezért azok a dolgozók, akik igénylik ezt a felüdítő mozgást, nagy lelkesedéssel vesznek részt benne. Ehhez megfelelő támogatást kapunk a szakszervezettől, felszerelésünk kielégítő, viszont a helyért majdnem minden esetben közelharcot kell vívni. De azért többnyire megvalósítjuk elképzeléseinket. Viszont az én meglátásom szerint, a mi sportolásunkat nem kell és nem is lehet tömegsportnak nevezni.

Létesítmények hiánya

Ezt avval indokolta, hogy többnyire magas beosztású emberek elé nem állhat oda: „Már pedig ezt meg kell csinálni!" Az ő helyzete érthető, a kérdés mélyebb vonatkozásait ne boncolgassuk. Van itt egyéb probléma is:

— Ahhoz, hogy zökkenőmentesen bonyolíthassuk le ezeket a versenyeket, elengedhetetlenül szükséges lenne a létesítmény-problémákat megoldani. Ez, elsősorban, nem is annyira a mi, hanem inkább a hallgatóság érdeke lenne. Azt hiszem, megnyugtató megoldás volna, ha az úgynevezett „libalegelő" helyére tervezett sportkombinát végre megvalósulna — mondta befejezésül dr. Gál Dániel.

Tari János vezető testnevelő tanárral ott kezdtük, ahol az előbb abbahagytuk:

— Sajnos, a sportkombinátból nem lesz semmi, a tervet elvetették — mondta. — Az orvosegyetem fejlesztésének távlati tervében megjelöltek ugyan egy területet ilyen célra, de az olyan kicsi, hogy erős túlzás lenne sportkombinátnak nevezni.

Ezután megkértem, hogy próbálja összefoglalni: miben látja az egyetemi tömegsport nagyobb mérvű kibontakozását gátló tényezőket? Nagyon elgondolkoztató választ adott:

— A kérdés ilyen formában való felvetése rávilágít arra, hogy a tömegsport jelenlegi helyzete nem kielégítő. Ez tény. És ha a hibák, illetve hiányosságok okait keressük, akkor objektív és szubjektív tényezőkre bukkanunk. Objektív akadály a létesítmény, valamint az anyagi bázis hiánya. Ha jól meggondoljuk, Szeged intézményei közül a két egyetem rendelkezik a legnagyobb tömeggel, melynek túlnyomó többsége fiatal. És ha kb. 5000 embert számolunk, akkor ebből legalább 3000 igényelné is a sportot, de hol?! Nincs megfelelő, helyesebben elegendő számú létesítmény, ami egyben az anyagiak hiányára is utal. Ezeket tartom döntően gátló tényezőnek. Viszont nem elhanyagolhatóak a következő, szubjektív okok sem. Elsősorban arra gondolok, hogy egyetemünk erősen feminizálódik, a lányok önbizalomhiánya azonban sportvonatkozásban méginkább előtérbe kerül. Egyszerűen képtelenség őket mozgósítani. A másik ok: az egyetemi tömegsportnak nincsenek hagyományai. Márpedig e nélkül talajtalanok a próbálkozások, s közönséget sem vonzanak.

Több támogatást a KISZ-től!

Az elmondottak alapján kézenfekvőnek látszott a következő kérdés: hogyan lehetne a hiányosságokat felszámolni, a gátló tényezőket megszüntetni?

— A hibák leküzdésére voltak kísérletek már a múltban is, és ma is mindent megteszünk a jobb munka érdekében. Az idén, és már tavaly is, szép sikerrel zárultak a gólyabajnokságok, rendeztünk karok közötti viadalokat is. Szeretnénk a jövőben külső formájukban is vonzóvá tenni ezeket a versenyeket. Konkrétan arra gondolok, hogy pl. minden karnak volna külön szerelése, azon saját jelvény, stb. Azután januárban indul egy sportvezető képző tanfolyam, amely 40—50 létszámmal fog működni. Evvel is a tömegsportot kívánjuk segíteni. Viszont eredményt csak akkor érhetünk el, ha az illetékes szervek, valamint a KISZ maximális segítséget fog nyújtani. Én itt külön hangsúlyoznám a KISZ szerepét. Meg vagyok ugyanis győződve, hogy a hallgatóság nagy többsége ideológiailag megfelelően képzett, és így nemcsak a politikai nevelésre, hanem sport-, kulturális- és általában szórakozási lehetőségek biztosítására is nagyobb gondot kellene fordítani.

Majd részletesen foglalkozott a létesítmények kérdésével is. Többek között megemlítette azt a régi javaslatot, hogy minden kollégiumnak biztosítani kellene tornatermet. A régi kollégiumokban ma sincs ilyen, az épülő új diákszálloban viszont már helyet kapott egy — tornaszoba. De legalább asztaliteniszezni, súlyt emelni lehet benne, és ez is valami. Ha minden kollégiumban legalább ilyen helyiség volna, már egy szavuk se lenne a diákoknak. (Pedig lehetne!)

Egyetemi uszoda építése?

Roppant érdekes, ezenkívül egy új uszodával kapcsolatos javaslat. Ismeretes, hogy az orvosegyetem mai és a jövőben elkészülő klinikáit meleg vízzel látják el. Az elfolyó meleg víz útjában aránylag olcsón lehetne egy medencét építeni, melynek két oldalán elhelyezendő öltözőkből rögtön a vízbe lehetne lépni. Evvel megoldható lenne nemcsak a tömegek úszásoktatása, hanem esetleg egy csónakázó tanmedence megvalósulása is.

Ennek a szép elgondolásnak a realizálásához viszont nem elegendő a puszta jóindulat:

— Ez a kérdés már volt az orvosegyetemi tanácsülés előtt, és a tervet ki is adták részletes tanulmányozásra. Viszont a megvalósuláshoz az illetékes minisztérium jóváhagyása szükséges. Éppen ezért jelenleg az lenne a legfontosabb, hogy ez a javaslat a tanulmánytervbe bekerüljön és az Energiagazdálkodási Intézet elfogadja. Hogy bekerül-e a tervbe, az viszont kizárólag az illetékesek ügyességén és jóindulatán múlik — fejezte be Tari János.

Realizálható tervek

Talán ennyiből is látszik, hogy vannak elképzelések a tömegsport fejlesztése érdekében, mégpedig igen szép elképzelések. Most már a felelős vezetőkön a sor, hogy a felmerült észrevételek, javaslatok közül kiválasszák azokat, amelyeket az adott anyagi és személyi feltételek között realizálni lehet. Bízunk abban, hogy meg is teszik a szükséges lépéseket, és nem kell az idők során azt a következtetést levonnunk, hogy a legilletékesebbek számára a tömegsport kérdése csupán — divatos frázis.

Viski Árpád

Bemutatjuk: Rozsnyói Ferenc

bölcsész
atléta, röplabdás

— Csak a zene után menj! — így fogadtak a József Attila Diákotthon lakói, amikor megtudták, hogy Rozsnyói Ferit keresem. Az eligazítás valóban eredményes volt, mert a harmadik emeleten megtaláltam a Lines zenekar gitárosát. Ezúttal éppen egy magnetofon mellett ült, zenét hallgatott. Átszellemült arccal figyelt, szinte megszűnt számára létezni a környezet.

— Ha lenne könnyűzenei tanszék az egyetemen, könnyűzenéből írnám a szakdolgozatot! — mondja nevetve.

— S mivel nincs? — faggatom tovább.

— Nem marad más, mint Klopstock és a francia forradalom.

A harmadéves német—történelem szakos hallgatóról sokan csak annyit tudnak, hogy gitározik. Pedig nemcsak zenével foglalkozik, sportol is. 1965-ben a Csongrád megyei magasugrók listavezetője volt 185 cm-rel. Ennyi az egyéni csúcsa is. A múlt évben többször ugrott 180 cm-t, a főiskolán bajnokságon is ugyanilyen eredménnyel került holtversenyben a hatodik-hetedik helyre. A SZEAC versenyzője, Szeged város bajnoka. 1964-ben Greifswaldban indult nemzetközi versenyen, ahol harmadik lett. És ezek az eredmények csak akkor érdekesek igazán, ha azt is tudjuk, hogy Rozsnyói Feri nem szokott edzeni. Baján szerette meg az atlétikát, az egykori magyar súlylökőbajnok és többszörös rekorder Mihályfi János keze alatt nőtt fel. Nemcsak a pályán, egyébként is felnőtt, 188 cm-es magasságát és nem mindennapi ruganyosságát, röplabdában is kamatoztatja. Az 1962—63-as három idényes bajnokságban a Bajai Honvéd — akkor NB II-es — röplabdacsapatának egyik kiváló ütőjátékosa volt. Rácz Sándor tanítványaként elsajátította a röplabdázás minden titkát, érthető, hogy miért akarta leigazolni 1963-ban az NB I-es BM Dózsa vezetősége.

Rozsnyói most — ha ideje engedi —, a SZEAC megyei bajnokságban szereplő együttesében játszik első ütő helyen.

Ha ideje engedi! Mert Rozsnyóit talán végérvényesen rabjává tette a gitár. Szeptember, október, november, február, március nagyüzemet jelent a Lines zenészeinek. S ilyenkor nincs megállás. Napi két órát vesz el általában a „zene ügye", nincs idő edzésre, sportolásra.

Pedig — hogy törekedjünk a teljes igazságra — Rozsnyói Ferinek, röplabda társadalmi edzői minősítése és harmad osztályú játékvezetői engedélye is van, — a gitár azonban nem enged.

Sajnáljuk hát Rozsnyóit? Elveszettnek tekintsük? A múlt sportolójának tartsuk? Egyiket sem tesszük. Sőt! Követendőnek, szimpatikusnak tartjuk munkaszeretetét, sokoldalúságát. További sikerekre biztatjuk, atlétikában, röplabdában és a zenében is.

Farkas István

A csengetés

Az ember csodálatos eszközöket képes szerkeszteni kényelme biztosítása érdekében. Itt van például a csengő. A csengőt tudvalevően azért alkotta meg a kimeríthetetlen emberi elme, hogy segítségével a kintlevő tudomására hozhassa a bentlevőknek, hogy ő kint van és be szeretne jönni. — No, de az sem elhanyagolható szempont, hogy ki van kint?!

Ez a probléma élénken foglalkoztatta egyre inkább elpuhuló ismerősöméket is. Több napi kombinatív munkával sikerült kidolgozniuk egy rendszert. — Ennek következtében vagyok én a számukra nulla. Nem tudom önök hogy vannak vele, de engem fölöttébb idegesít, ha nullának titulálnak. Nem sokat változtat a lényegen, hogy ők kardoskodnak amellett, hogy én nem nulla, hanem „egy rövid" vagyok. — Az udvariasság még nem halt ki teljesen az emberekből. Tény, hogy minden ismerős megkapta a Morse-abc rávonatkozó „ti-tá"-it. Házi parancsban kimondták, hogy a jelmagyarázatot minden családtag köteles ismerni, ezért minden este lefekvés előtt — altatóként?! — rövid és hosszú kurjongatásoktól hangos a lakásuk.

A minap sietős dolgom közepette felszaladtam hozzájuk. Eszembe se jutott, hogy csak egyszer kell röviden megnyomnom a gombot. Csengettem vagy négyet. — Senki. Később felhívtam őket telefonon. Felvették. Mondtam, hogy fél órával ezelőtt fent voltam.

— Hányat csengettél?

— Négyet, nagyon siettem.

— Szerencsétlen ember! — Hisz ez az „ismeretlen" egyik jele. Ahogy most visszagondolok, szép volt tőlem, hogy nem csaptam le a kagylót, de ha jól emlékszem, azt ajánlottam, hogy legközelebb Botond mester módszerét fogom alkalmazni.

Tegnap örömmel újságolták, hogy sikerült egy jobb módszert kifundálni, és meghívtak a bemutatóra.

Mészáros Rezső

Keresztrejtvényfejtők!

Következő számunkban hat hónapig tartó rejtvénypályázat indul. Havonként egyszer (mindig a hónap második felében megjelenő lapban) lesz keresztrejtvény, melynek megfejtését levelezőlapon kérjük beküldeni. A július elején megtartandó nyereménysorsoláson csak az vehet részt, aki mind a hat rejtvényt helyesen fejti meg, és azt határidőn belül szerkesztőségünkhöz eljuttatja. A nyeremények értékes könyvjutalmak lesznek!

Figyelje következő számunkat!

Hetedik hely és ami mögötte van

A SZEAC férfi kosárlabda-csapata, amely 1965-ben alaposan megfiatalodott, a hetedik helyen végzett az NB I-esek mezőnyében. Ez a teljesítmény példásan illusztrálja a szakmai vezetés komolyságát a csapatépítésben, hiszen a régi nagynevű válogatott kosarasok abbahagyták a versenyszerű sportolást, helyükre újakat, fiatalokat kellett állítani. Nos, ez a fiatalítás remekül sikerült. A hetedik hely azonban mást is bizonyít. Bizonyítja az egyetemi kosarasok felelősségérzetét, igazi, komoly sportszeretetét. S ez nem kevés. Ha figyelembevesszük, hogy a játékosgárda nagy része egyetemi hallgató, ráadásul kollégista, s tudomásul vesszük, hogy a közismerten kalóriaszegény menzai étkezésre építve nem lehet komoly megterhelést jelentő edzéseket tartani, akkor különösen szép az eredmény. A SZEAC kosarasainak hetedik helyét még értékesebbé teszi az a körülmény, hogy a másik első osztályú egyetemi csapat, a labdarúgó tizenegy kiesett a legjobbak 1966-os versengéséből. Megérdemelnének hát egy kicsit nagyobb anyagi és erkölcsi támogatást a város legjobb férfi kosarasai!

Az eredmény tehát vigasztaló, megnyugtató, de hiba is akadt néhány. A nyár végén még bizonytalan volt, hogy Hódy Szabolcs, a SZEAC-ban folytatja-e játékospályafutását. Négy-öt mérkőzésen emiatt nem szerepelt a fiatal játékos. Nem akarunk elhamarkodott ítéleteket mondani, de úgy láttuk, Hódy Szabolcs a legutóbbi bajnoki szezonban nem fejlődött annyit, mint azt vártuk tőle. Igaz, húsz mérkőzésen 313 pontot szerzett, s ezzel második a csapat pontszerzőinek rangsorában, mind az abszolút rangsorban, mind az egy mérkőzésre jutó pontok átlagát illetően. Faragó István és Blazovich — mindketten 15 mérkőzést játszottak —, jó kezdés után megsérült, s kénytelen-kelletlen a cserepadról nézte társai küzdelmét. Nagy kár, mert Faragó kezdett beletanulni az irányító szerepkörbe, Blazovich pedig ismét ponterősnek mutatkozott. Az őszi idény végére egy kicsit elfáradt a csapat, szerencsére azonban ez nem járt helyezésbeli veszteséggel.

Bácskai, Brandstätter, Dobó, egész évben az átlagosnál jobb teljesítményt nyújtott. Bácskai és Brandstätter 25—25 mérkőzésen 263, illetve 387 pontot szerzett. Dobó András 24 alkalommal játszott, és 112 ponttal iratkozott fel a pontszerzők listájára. Különösen értékes Brandstätter teljesítménye. A szimpatikus IV. éves bölcsészhallgató játéka egyre kiforrottabbá, színesebbé válik, s néhány kiló felszedésével állandó veszélyt jelenthet ellenfelei védőjátékosaival szemben. A VTSK ellen szerzett 38 pontjával a régi neves pontszerző elődeire emlékeztetett bennünket.

Összegezve: az 1965-ös bajnoki évben a SZEAC férfi kosárlabda-csapatának 26 mérkőzésén 18 játékos szerepelt, akik összesen 1932 pontot szereztek. 10 mérkőzést megnyert, 16-ot elvesztett az együttes.

És mit hoz a jövő?

1966-ban, január 23-án — tehát a megszokott időponttól korábban — kezdődik az NB I-es bajnokság. Ez a körülmény nehéz helyzet elé állítja a játékosokat.

— Általános alapozásra nincs idő! — mondotta dr. Kovács Imre edző. Heti három, majd heti négy edzést tartunk, amelyeken az erő és erőgyorsaság fejlesztése a legfőbb gondunk. A technika csiszolása, javítása állandó feladat. Szeretném, ha tovább javulna a taktikai fegyelem is.

Szerencsére azonban mégsem kell félnie az egyetemistáknak. Fortuna istenasszony ezúttal melléjük állt. A sorsolás ugyanis kedvez a csapatnak, mert azokat a mérkőzéseket, amelyeket egyébként sem tudna megnyerni a SZEAC, tavasszal idegenben játsszák. Ezek szerint tehát tavasszal a szegedi közönség csak hazai győzelmet fog látni, a Rókusi Tornacsarnokban? A jelek szerint igen. Reméljük azonban, hogy Fortuna kegyeltjei majd a pályán bizonyítják be: nemcsak szerencsével nyernek!

— sis —

Joghallgatók szolgálatban

Új gyakorlati foglalkoztatási ágról kértünk tájékoztatást a csoport egyetemi instruktorától, a büntetőjogi tanszék tanársegédétől.

✶

Miben áll az új gyakorlati foglalkozás lényege?

— A szegedi Rendőrkapitányság és karunk között még ez év májusában tárgyalások kezdődtek. A feladat az volt: a hétköznapi élet joggyakorlatával kapcsolatos kérdéseinek megismerését nyújtó alkalmakat keressünk hallgatóink számára. A tárgyalások sikerre vezettek. Szeptember 1 óta rendszeresen mint önkéntes rendőrök — 18 szegedi joghallgató kapcsolódhatott be a szegedi Rendőrkapitányság Központi Balesetvizsgáló Alosztályának munkájába.

Milyen feltételekkel és célkitűzésekkel dolgozik a hallgatói önkéntes rendőri csoport?

— Önkéntes jelentkezések alapján tanszékünk választotta ki magatartás és tanulmányi eredmény alapján a szolgálatra alkalmasakat. Így alakult ki a ma is működő 18-as csoport, akik havi 16 órában vesznek részt portya és biztonsági szolgálat kivételével — a baleseti járőr munkájában. Együttműködnek a vizsgáló tisztekkel, helyszínvázlatokat készítenek, megismerkednek a bűnügyi fényképezéssel, tanukihallgatásokon vesznek részt stb.

Diákjaink valamennyi évfolyamon nagy érdeklődést tanúsítanak az új lehetőség iránt. Valamennyi évfolyamról számos jelentkezés érkezik, de természetesen csak a harmadik és a negyedik évfolyamról jöhetnek számításba a hallgatók. Így is jóval a szükséges kereten fölül van azoknak a száma, kik az érdekes tevékenységbe bekapcsolódnának — fejezte be dr. Merényi Kálmán tanársegéd.

✶

Az országos hírűen jól működő kriminalisztikai laboratóriumi foglalkozások megszervezése mellett az egyetem állami vezetése tehát a megfelelő szellemi képzéssel párhuzamosan a fenti módon is jó gyakorlati ismereteket kíván nyújtani a hallgatóságnak.

Matkó István

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudományegyetem, az Orvostudományi Egyetem és a Tanárképző Főiskola lapja. Megjelenik havonta kétszer. Főszerkesztő: Papp Lajos. Szerkesztőség: Szeged, Magyar Tanácsköztársaság útja 10 Tel.: 51-98, 23-30 Kiadásért felel: Kovács László a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat igazgatója. Kiadóhivatal: Szeged, Tanácsköztársaság útja 10 Tel.: 35-60, 31-16. A lapot az intézmények pártbizottságai terjesztik. Ára 50 fillér. Előfizetés negyedévre 3 Ft

Szegedi Nyomda Vállalat